

включала в себе пільгу з ПДВ і фіксований податок. Третю категорію — агрохолдинги — потрібно перевести на загальну систему оподаткування. Особливо потрібно розвивати програму для підтримки фермерства та розвитку кооперації. Один з найкращих інструментів — це довгострокові кредити під низькі відсотки [5, с. 48].

Реалізація таких кроків до формування суб'єктного складу платників податків та регулювання у сфері аграрного сектору дозволить забезпечити регулювальний вплив оподаткування на економічні процеси в аграрній галузі країни.

Список використаних джерел

1. Жук В. М. Стан та розвиток спеціальних режимів оподаткування аграрного бізнесу / В.М. Жук // Фінанси України. — 2016. — №7. — С. 33-42.
2. Опря Є. А. Спеціальне оподаткування фермерських господарств: методичний підхід до вирішення питання / Є. А. Опря // АгроІнКом. — 2017. — № 7-8. — С. 81-88.
3. Податковий кодекс України [Електронний ресурс] : Закон від 02.12.2010 №2755. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
4. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році [Електронний ресурс] : Закон №909 від 24 грудня 2015. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/909-19>.
5. Тулуш Л.Д. Режим ПДВ-акумуляції як інструмент фінансового стимулювання розвитку агропромислового виробництва / Л.Д. Тулуш // Економіка АПК. — 2017. — № 8. — С. 44-55.

Ключові слова: аграрний сектор, аграрний потенціал, режим оподаткування, адміністрування податків, збалансованість надходжень.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Годованюк А. Й.

Ільчук Дар'я Олександрівна

студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВО НА ІНФОРМАЦІЮ ПРО СТАН НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА В УКРАЇНІ

Одна з найгостріших проблем сучасності — забезпечення правової охорони та захисту екологічних прав людини та громадянина. У цивілізованому суспільстві право на інформацію розглядається як одне з основоположних прав людини. Без усвідомлення інформаційно-

го аспекту щодо стану навколишнього природного середовища неможливо зрозуміти перспективи власного розвитку, взаємозв'язок людини і природи, прогнозування будь-яких процесів, які так чи інакше будуть взаємодіяти з навколишнім середовищем.

Різноманітні аспекти щодо права на інформацію про стан навколишнього природного середовища були досліджені на різних рівнях відомими науковцями, а саме В. Андрейцевим, А. Гетьманом, Ю. Шемшученко, М. Шульгою, І. Каракашем, М. Красновою, Ю. Вовком, Н. Кобецькою та багато іншими. З прийняттям 25 червня 1991 р. Закону «Про охорону навколишнього природного середовища» [1] було закладено підвалини національно-правового механізму реалізації екологічних прав в Україні. Закон містив не вичерпний перелік екологічних прав, серед яких – право на екологічну інформацію.

На сьогодні право на екологічну інформацію в Україні регламентується ст. 50 Конституції України, ст. 9 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», а також знаходить своє відображення в багатьох інших актах екологічного законодавства, зокрема: ст. 4 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідеміологічного благополуччя населення», ст. 10 Закону України «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку», ст. 14 Закону України «Про відходи» та інші.

Поняття екологічна інформація на міжнародному рівні визначається як будь-яка інформація в письмовій, аудіовізуальній, електронній чи іншій матеріальній формі про: стан навколишнього природного середовища чи його об'єктів; біологічне різноманіття його компоненти, включаючи генетично видозмінені організми та їх взаємодію із об'єктами навколишнього природного середовища; джерела, фактори, матеріали, речовини, продукцію, енергію, фізичні фактори, які впливають або можуть вплинути на стан навколишнього природного середовища та здоров'я людей; загрозу виникнення і причини надзвичайних екологічних ситуацій, результати ліквідації цих явищ та ін. [2].

Що ж до визначення екологічної інформації на національному рівні, то воно в цілому співпадає з міжнародним визначенням і охоплює практично всі сфери життєдіяльності суспільства.

Важливою складовою сучасної держави, а зокрема її населення, є екологічні знання, екологічні новини, які в своїй сукупності складають екологічну інформацію. Вона дає можливість не тільки припинити, а й запобігти виникненню умов, які б негативно впливали на навколишнє природне середовище та на здоров'я довілля.

В сучасних суспільно-політичних умовах розвитку української держави можна з впевненістю говорити, що питання екологічної інформації перебуває у фокусі уваги юридичної науки та знаходиться під контролем органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

З огляду на розгалуженість законодавства, що регулює питання екологічної інформації, існують різні пропозиції щодо вдосконалення механізму доступу до неї. Приміром, С. Грищевич пропонує доповнити Конституцію України розділом «Екологічні права та обов'язки громадян» [3, с. 2–3]. Іншої думки притримується Ю. Власенко, який пропонує прийняття єдиного кодифікованого акту – Екологічного кодексу України [4, с. 12].

На мою думку, доцільним було б прийняття єдиного кодифікованого акту, який би врегулював увесь комплекс питань, пов'язаних з екологічними правовідносинами, в тому числі регулював питання доступу до інформації про стан навколишнього природного середовища.

Список використаних джерел

1. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 р. № 1264-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
2. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в прийнятті рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля від 25 червня 1998 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 33. – Ст. 1191.
3. Грищевич С. Г. Конституційні екологічні права людини і громадянина та їх забезпечення органами внутрішніх справ : автореф. дис. ... канд. юр. наук : спец. 12.00.02 «Конституційне право; муніципальне право» / С. Г. Грищевич : Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2002. – 19 с.
4. Власенко Ю. Л. Оптимізація законодавства України у сфері забезпечення екологічної безпеки : автореф. дис. ... канд. юр. наук : спец. 12.00.06. «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / Ю. Л. Власенко; Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2010. – 20 с.

Ключові слова: екологічне право, екологічні правовідносини, екологічна інформація, доступ до екологічної інформації, навколишнє природне середовище.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Заверюха М. М.